

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΛΑΤΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΤΟΜΟΣ Ε΄.-ΤΕΥΧΟΣ Α΄. ΚΑΙ Β΄.

Ὅδεκ' ἔστι περὶ ἑνὸς ἂν θεοτέρου ἄνθρωπος
βουλεύσασθε ἢ περὶ παιδείας καὶ κώτερόν καὶ
τῶν κώτερόν εὐχέλων. (Πλάτ. Θεάγης.)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

10 — ΟΔΟΣ ΟΜΗΡΟΥ — 10

—
1882

ΠΛΑΤΩΝ

ΤΟΜΟΣ Ε΄

ΙΟΥΝΙΟΣ καὶ ΙΟΥΛΙΟΣ 1883

ΤΕΥΧΟΣ Η΄ καὶ Θ΄

ΚΩΝΣΤ. Σ. ΚΟΝΤΟΥ

ΚΡΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ (α)

§ 3. Ἐπιρρήματα εἰς ΩΣ ἐκ τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεργητικοῦ
ἐνεστῶτος γενόμενα.

Ἐπιρρήματα ὁμοίως τῷ παρελκόντως ἐσχηματισμένα, ἥτοι ἐκ τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐνεστῶτος διὰ τῆς καταλήξεως ΩΣ παρηγμένα, ἔχει οὐκ ὀλίγα ἢ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἃτινα οὐδαμῶς ὀκνοῦμεν νὰ καταλέξωμεν ἐνθάδε κατὰ στοιχεῖον, ἵνα πρόχειρα ὑπάρχωσι τοῖς περὶ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἀσχολούμενοις.

Ἀγαπώντως. Πλάτ. Νόμ. σελ. 735, δ' «ἀγαπώντως ἂν καὶ τὸ τοιοῦτον δράσειεν». Νουμῆν. παρ' Εὐσεβ. Προπ.

(α) Ὅρα συνέχειαν εἰς Τεύχ. ζ' καὶ ζ', σελ. 219.

Εὐαγγ. ΙΔ', δ', 4 «ἐλέγχουσι δὲ ἀγαπώντως ὑπὸ δυσμενοῦς ἐλέγχου». Ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Πλατωνος φέρεται καὶ γραφὴ ἀγαπητῶς, ἣν προκρίνει ὁ Σταλβώμιος Πλάτ. Τόμ. Ι', β', σελ. 42.

Ἀγνοοούντως. Ἀριστοτ. Τόμ. Α', σελ. 195, 28 Διδ. «εἰ τὸ δικαίως ἐπιστημονικῶς καὶ ἐμπείρως, τὸ ἀδίκως ἀγνοοούντως καὶ ἀπείρως».

Ἀκεόντως. Ἡσύχ. «Ἀκεόντως: ἀψοφητὴ καὶ ἡσύχως». Πρβ. καὶ Εὐστάθ. σελ. 1888, 42 «γίνεται δέ, φασίν, ἐκ τοῦ ἀκεόντως ἀποκοπὴν παθόν, εἴτα ἔκτασιν τοῦ Ο εἰς Ω».

Ἀναλογοούντως. Ἐπιγρ. Ἑλλην. Τόμ. Β', σελ. 513 «ἀξίως καὶ ἀναλογοούντως τῇ πατρίδι καὶ τῷ γένει».

Ἀπαδόντως. Ὠριγέν. Τόμ. Α', σελ. 52 «οὐκ ἀπαδόντως — τῷ αὐτῷ ὀνόματι προσαγορευθήσονται» καὶ Τόμ. ΙΔ', σελ. 184 «ὁ δὲ Σύμμαχος οὐ πάνυ ἀπαδόντως». Ἴδε καὶ Θησ. Ἐρρ. Στεφ. Τόμ. Α', β', σελ. 1133, ἀ καὶ Συναγ. Κουμαν. σελ. 35. Πρβ. καὶ Κρευζήρον Πλωτ. Τόμ. Γ', σελ. 170.

Ἀπαρτιζόντως. Διογέν. Λαέρτ. Ζ', 60 «ὄρος δέ ἐστιν, ὥς φησιν Ἀντίπατρος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ὄρων, λόγος κατ' ἀνάλυσιν ἀπαρτιζόντως ἐκφερόμενος». Πρβ. καὶ Στοβ. Ἑκλ. Τόμ. Α', σελ. 64,29 Τεῦβν καὶ Θεών. Σμυρν. σελ. 76,10 Τεῦβν Λέγει δὲ καὶ ὁ Σουίδας «Ἀπαρτιζόντως: ὥστε μήτε ὑπερβάλλειν μήτε ἐνδεῖν· ὄρος γάρ ἐστι λόγος κατ' ἀνάλυσιν ἀπαρτιζόντως ἐκφερόμενος» (Πρβ. καὶ λ. ἀνάλυσις).

Ἀπεμφαινόντως. Ὠριγέν. Τόμ. Η', σελ. 304 καὶ σελ. 305 (Πρβ. καὶ Τόμ. ΚΕ', σελ. 267).

Ἀπιστοούντως. Νουμῆν. παρ' Εὐσεβ. Προπ. Εὐαγγ. ΙΔ', ζ', 5 «πῶς οὐ δικαίως ἀπιστοούντως τοῖς πράγμασιν ἔξω;»

Ἀποχρώντως. Πολυδεύκ. Θ', 154 «Ἀποχρῶν, ἀποχρώντως ἔχει, ἱκανῶς, αὐτάρκως, ἀρκούντως, ἀπαρκούντως, ὑπεραποχρώντως». Ἡσύχ. «Ἀποχρώντως: ἀρκούντως, αὐτάρκως, ἱκανῶς». Σουίδ. «Ἀποχρώντως: αὐτάρκως, ἱκανῶς· ὁ δὲ ἦν δεινὸς ἀνὴρ καὶ παιδείας ἀποχρώντως ἔχων». Πρβ. καὶ

Ἀνέκδ. Βεκκ. σελ. 439,22. Τὸ ἀποχρώντως εὐρίσκεται παρά τε τῷ Θουκυδίδῃ καὶ παρ' ἄλλοις παλαιοῖς τε καὶ μεταγενεστέροις. Ἐν τοῖς τοῦ Ἀρχιμήδους Τόμ. Β', σελ. 266,16 Τεῦβν. κεῖται ὁ τύπος ἀποχρεόντως. Πρβ. σελ. 268,10: ἀποχρέοντι.

Ἀρεσκόντως. Εὐριπίδ. Ἰφ. Τ. 463 «εἴ σοι τάδ' ἄρεσκόντως πόλις ἦδε τελεῖ» καὶ 581 «εἰ πᾶσι ταῦτόν πρᾶγμ' ἄρεσκόντως ἔχει». Ξενοφ. Οἶκον. ΙΑ', 19 «ἄρεσκόντως γέ μοι ταῦτα ποιεῖς». Πρβ. καὶ Πλάτ. Πολιτ. σελ. 504, β' καὶ Ὠριγέν. Τόμ. ΙΗ', σελ. 66 καὶ σελ. 112 καὶ Τόμ. Κ', σελ. 54 (καὶ Τόμ. ΚΕ', σελ. 111).

Ἀρχούτως. Πολλὰ τοῦ ἐπιρρήματος τούτου μαρτύρια ἔχομεν νὰ καταλέξωμεν ἔκ τε τοῦ δοκίμου καὶ τοῦ ἀδοκίμου ἑλληνισμοῦ. Ἐν τῇ τοῦ Ψευδηροδότου Ἐξηγήσει περὶ τῆς τοῦ Ὀμήρου γενέσιος καὶ βιοτῆς § 7 ἀπαντᾷ «καὶ γὰρ τοῦ βίου ἀρχέοντως εἶχε». Λέγεται δὲ καὶ ἐξαρχούτως ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους (Βατρ. 376) καὶ ὑπ' ἄλλων. Ἐν τῇ Ἡλέκτρᾳ τοῦ Σοφοκλέους στίχ. 354 φέρεται κατὰ τὴν τίγραφᾳ «κακῶς μέν, οἷδ', ἐπαρχούτως δέ μοι» Ἀλλὰ Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος λέγει (σελ. 24,15) «Ἀπαρκεῖ κάλλιον ἢ ἀρκεῖ. Σοφοκλῆς· ἀπαρχούτως ἐμοί». Ὁ Σοφοκλῆς ἔγραψεν ἀναμφιβόλως ἀπαρχούτως δ' ἐμοί, ὅπερ διέφθειραν οἱ βιβλιογράφοι. Τὸ ἐπίρρημα ἀπαρχούτως μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Πολυδεύκους Θ', 154, τὸ δ' ἐπαρχούτως ὑπ' Ἰωάννου τοῦ Ἀλεξανδρέως Τον. Παραγγ. σελ. 39,7.

Ἀρμοζόντως. Γαλην. Τόμ. ΙΗ', α, σελ. 773 «πειρώμεθα γὰρ ἄρμοζόντως τῷ πάθει τὴν ἐκλογὴν ἐν τῇ χρήσει ποιεῖσθαι» καὶ σελ. 778 «εἴτε ἄρμοζόντως αὐτὸ τοῦτο πράττουσιν εἴτε καὶ μή». Διόδ. Σικελ. Γ', ιέ, 3 «τούτων δὲ τῇ χρείᾳ τῶν ἐγγχωρίων πεφυκότων ἄρμοζόντως». Πρβ. καὶ Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. ζ', α, 2 καὶ Ὠριγέν. Τόμ. ΙΗ', σελ. 360 καὶ Τόμ. ΙΘ', σελ. 240. Ἐτι δὲ Λεξ. Βινδοβ. σελ. 57,8 καὶ σελ. 77,7. Εἶνε καὶ ἐκ τοῦ τύπου ἀρμόττειν ἐσχηματισμένον ἐπίρρημα, οὗ

τρία μαρτύρια φέρονται ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου ἐκ τοῦ μεταγενεστέρου ἐλληνισμοῦ. Ἐλέχθη δὲ καὶ συναρμοστώτως ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος Νόμ. σελ. 967, ἐ «ὅς ἂν μὴ χρήσεται πρὸς τὰ τῶν ἡθῶν ἐπιτηδεύματα καὶ νόμιμα συναρμοστώτως».

Δεόντως. Ἀθήν. σελ. 178, β', «οὐ δεόντως γοῦν Πλάτων τὸν Μενέλαον ἐνόμισεν εἶναι δειλόν» καὶ σελ. 188, ς' «Ἀρίσταρχος δὲ οὐ δεόντως γράφει». Γίνεται δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ Πολυβίου χρήσις τοῦ προκειμένου ἐπιρρήματος καὶ ὑπ' ἄλλων. Κακῶς ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Λεντζίου γενομένῃ Συναγωγῇ τῶν τοῦ Ἡρωδιανοῦ εἶνε γεγραμμένον (Τόμ. Α', σελ. 423,9) «οὐδὲ ὧντως οὖν Ἀττικοὶ τὰ αἰτιαί, ἡμεραί, εἰσπράξαι, τιμώριαί προπαροξύνουσιν» ἀντὶ τοῦ οὐ δεόντως. Παρὰ τῷ Γαληνῷ κεῖται τὸ σύνθετον ἐν δεόντως Τόμ. ς', σελ. 829 «ἡ κατὰ τὸ λεπτύνειν ἐν δεόντως καὶ ὑγραίνειν τὸ τρόφιμον ἔχοντος». Ἀλλ' ἡ λέξις εἶνε πάντως παρεφθαρμένη· ἴσως δ' ἔγραψεν ὁ Γαληνὸς «μετὰ τοῦ λεπτύνειν ἐνδεῶς καὶ ὑγραίνειν τὸ τρόφιμον ἔχοντος». Πλημμελῶς ἔχει καὶ τὸ παρ' Ἀπολλωνίῳ τῷ Σοφιστῇ φερόμενον σελ. 159,10 «Ὑπερδέα: ὑπερδεόντως ἐνδεῇ». Τὴν ὀρθὴν γραφὴν βλέπει τις ἐν τῷ Λεξικῷ τοῦ Ἡσυχίου «Ὑπερδέα: ὑπεραγόντως ἐνδεᾶ».

Διαφερόντως. Λέγεται διαφερόντως ἀγαθός, διαφερόντως ὀρθή, διαφερόντως ἄξιον, πρᾶος διαφερόντως, τρυφερόν διαφερόντως, κτλ. καὶ διαφερόντως ἀσχεῖν, διαφερόντως αἰσχύνεσθαι, κτλ. Περιβόητον δὲ κατέστη τὸ «ὅσοι Ἀθηναίων εἰσὶν ἀγαθοί, διαφερόντως εἰσι τοιοῦτοι». Ἐν τῷ Κρίτῳ τοῦ Πλάτωνος σελ. 52, β' φέρεται «μεγάλα ἡμῖν τούτων τεκμήριά ἐστι, ὅτι σοὶ καὶ ἡμεῖς ἡρέσκομεν καὶ ἡ πόλις· οὐ γὰρ ἂν ποτε τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἀπάντων διαφερόντως ἐν αὐτῇ ἐπεδήμεις, εἰ μὴ σοὶ διαφερόντως ἡρεσκε». Ἀλλ' ὁ Κόβητος (Μνημ. 1874, σελ. 245) περιέγραψε τὸ εἰ μὴ σοὶ διαφερόντως ἡρεσκε ὡς παρεμβεβλημένον. Ὁ Ἀνταττικιστὴς λέγει σελ. 90, 18 «Δια-

φερόντως: ἀντὶ τοῦ διαφόρως». Πρβ. Ξενοφ. Ἀγῆσ. Α', 36 «ἐπείθετο τῇ πόλει οὐδὲν διαφερόντως ἢ εἰ ἐν τῷ ἐφορείῳ ἔτυχεν ἐστηκῶς μόνος παρὰ τοὺς πέντε». Ἀπαντᾷ δὲ καὶ παρὰ τῷ Γαληνῷ Τόμ. ΙΖ', α, σελ. 184 «τὴν ἀρχὴν τοῦ προκειμένου λόγου διαφερόντως γράφουσιν, ἔνιοι μὲν ὡδί πως — τινὲς δὲ ὡδί» καὶ σελ. 800 «ὥσπερ δ' ἐν τούτῳ, καὶ διαφερόντως γράφωσι, τὴν αὐτὴν τοῦ λόγου φυλάττουσι διάνοιαν, οὕτω κτέ». Ἀλλ' ἡμεῖς σφόδρ' ἀμφιβάλλομεν ἂν εἶνε ἀδιάφθορος ἡ γραφή. Τὸ διαφερόντως ὑπελήφθη ἰσοδύναμον τῷ διαφόρως ἥτοι ἀνομοίως καὶ ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασι τοῦ Ξενοφώντος βιβλ. Γ', ή, 5 «οὐδὲν διαφερόντως ἀποκρίνει μοι ἢ ὅτε σε ἠρώτησα κτέ.» καὶ ἐν τῷ κατὰ Φίλωνος λόγῳ τοῦ Λυσίου § 20 «οὐ τοίνυν ἔγωγ' οἶδ' ὅτι ὑμᾶς διαφερόντως δεῖ γινώσκειν περὶ αὐτοῦ ἢ οἱ οἰκεῖοι γινώσκουσι» καὶ ἐν τῷ Φαίδωνι τοῦ Πλάτωνος σελ. 85, β' «τέρπονται ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαφερόντως ἢ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ» καὶ ἐν τῇ Πολιτείᾳ σελ. 455, γ' «οἷσθ' ἂν οὖν ὑπ' ἀνθρώπων μελετώμενάν, ἐν ᾧ οὐ πάντα ταῦτα τὸ τῶν ἀνδρῶν γένος διαφερόντως ἔχει ἢ τὸ τῶν γυναικῶν;». Σκαρλᾶτος ὁ Βυζάντιος γράφει ἐν τῷ Λεξικῷ σελ. 301 «Διαφερόντως, ἐπίρ'. (μὲ γεν.) Διαφορετικᾶ, ἀλλέως. Διακονεῖσθαι μὴ δὲν διαφερόντως τῶν δούλων, Πλάτ. (ἢ δοτ.) Διαφερόντως ἐτέρῳ πρὸς ἕτερον, Θκ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἦ) Διαφερόντως ἢ πρότερον, Πλάτ. 2) (χωρὶς πτ.) ἐξαιρέτως, κατ' ἐξοχὴν. Ταῦτα ἤδη διαφερόντως ἄξιόν ἐστιν ἀκοῦσαι, Αἰσχ.». Πρῶτον μὲν παρατηροῦμεν ὅτι δεινῶς σφάλλεται ὁ Σκαρλᾶτος νομίζων ὅτι ἐν τῷ τοῦ Θουκυδίδου (βιβλ. Β', 51) «ὥς ἐκάστω ἐτύγχανέ τι διαφερόντως ἐτέρῳ πρὸς ἕτερον γινόμενον» ἀναφέρεται ἡ δοτικὴ ἐτέρῳ εἰς τὸ διαφερόντως· εἶτα δ' ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐπίρρημα ἔχον τὴν δευτέραν σημασίαν, ἐφ' ἧς ἀποκλίνει πολλαχὺς εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ μᾶλλον, τίθεται καὶ μετὰ πτώσεως, οἷον διαφερόντως τῶν ἄλλων, διαφερόντως τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, κτλ. καὶ

μετὰ τοῦ Ἡ, οἷον διαφερόντως ἢ εἰ ἐν ἄλλῳ βίῳ βιοῦς ἐτελεύτα, κτλ. ἔπειτα δ' ὅτι δὲν εἶνε τὸ διαφερόντως ἀντὶ τοῦ ἀνομοίως τεθειμένον οὐτ' ἐν τῷ «διακονεῖν μηδὲν διαφερόντως τῶν δούλων» (Πλάτ. Νόμ. σελ. 805, ε) οὐτ' ἐν τῷ «πείθεσθαι τε αὐτοῖς διαφερόντως ἢ πρότερον» (Πολιτ. σελ. 538, β'), ὡς δοξάζει ὁ Σκαρλάτος καὶ ἄλλοι. Φέρεται δὲ καὶ παρὰ Διογένηι τῷ Λαερτίῳ «μὴ γὰρ διαφερόντως ἤδεσθαι τοὺς πλουσίους ἢ τοὺς πένητας» (βιβλ. Β', 94). Ἐλέχθη δὲ καὶ διαφερόντως Ἐκ πάντων ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος (Συμποσ. σελ. 196, α) καὶ διαφερόντως ὑπὲρ ἀπαντάς ὑπὸ τοῦ γραμματικοῦ Φρυνίχου (Ἐκλογ. σελ. 1). Εὐρέθη καὶ μεθ' ὑπερθετικοῦ συνημμένον τὸ προκείμενον ἐπίρρημα ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ τοῦ Πλάτωνος σελ. 349, δ' «εὐρήσεις γὰρ πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων ἀδικωτάτους μὲν ὄντας — ἀνδρειοτάτους δὲ διαφερόντως». Ἀλλ' ὁ Κόβητος ἔτρεψε τὸ ὑπερθετικὸν εἰς ἀπόλυτον, ἀνδρείους δὲ διαφερόντως (Μνημ. 1880, σελ. 344), ὡς καὶ ἐν τῷ κειμένῳ παρὰ τῷ Πολυβίῳ σελ. 1341,26 Οὐλογ. «ἐκινδύνευσαν μὲν πάντες, ἔπταισαν δὲ τελέως ὀλίγιστοι» (Μνημ. 1862, σελ. 36. Ηρβ. καὶ Ναβήρον Μνημ. 1876, σελ. 372). Σημειωτέον δ' ὅτι ἀπαντᾷ καὶ παρὰ τῷ Ἰαμβλίχῳ διαφερόντως κοινοτάτῃ (περὶ Μυστηρ. σελ. 102,4) καὶ παρὰ Σέξτῳ τῷ Ἐμπειρικῷ τελέως ἀλογώτατον (σελ. 715,14) καὶ παρὰ τῷ Εὐναπίῳ παντελῶς ἐλάχιστον (σελ. 2 Βοισσ). καὶ παρὰ τῷ Γαληνῷ πυκνοτάτους ἐσχάτως (Τόμ. Η', σελ. 468) καὶ ἐσχάτως λεπτοτάτης — ἐσχάτως λεπτοτάτῃ — ἐσχάτως λεπτοτάτην (Τόμ. ΙΖ', β', σελ. 369. 370. 372. 374. 375) καὶ ἄλλα παρ' ἄλλοις ὁμοια τοῦτοις. Ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα μέλλομεν ἐν ἑτέρῳ τόπῳ νὰ ἐπεξέλθωμεν ἐξετάζοντες καὶ τὸ Θουκυδίδειον (βιβλ. Η', 68) «παρέσχε δὲ καὶ ὁ Φρύνιχος ἑαυτὸν πάντων διαφερόντως προθυμότατον ἐς τὴν ὀλιγαρχίαν». Παρὰ τῷ Ἰουλιανῷ σελ. 123, δ' ἀναγινώσκεται «ὦ μοι δοκῶ καὶ αὐτὸς σφόδρα ἡσθῆναι διαφερόντως».

Ἄλλ' ὁ Ἑρτλῖνος ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Ἰουλιανοῦ (σελ. 159,7) ἀποφαίνεται ὅτι ἐξαλειπτέον εἶνε τὸ σ φ ὅ ρ α. Περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν ἐπιρρημάτων διαφ ὅ ρ ω ς καὶ διαφ ε ρ ὅ ν τ ω ς ἐποιήσατο λόγον ὁ πολὺς Κόβητος ἐν τῷ συγγράμματι τῷ ἐπιγραφομένῳ *Novae Lectiones* σελ. 595. Πρβ. καὶ *Miscell. Crit.* σελ. 557, ἐνθα τὸ παρὰ τῷ Δημοσθένει φερόμενον σελ. 761,196 «οὐτ' ἄλλος πρᾶος καὶ φιλάνθρωπος σύ τις τῶν ἄλλων διαφ ὅ ρ ω ς ὧν ἐλεεῖς αὐτούς» μετατυποῦται εἰς τὸ διαφ ε ρ ὅ ν τ ω ς.

Ἐθ ε λ ὅ ν τ ω ς. Γρηγόρ. Νύσσ. Τόμ. Α', σελ. 767 «ἐθ ε λ ὅ ν τ ω ς τὴν τῆς δουλείας μορφήν ὑποδύεται». Σχόλ. Ἰλιάδ. Τόμ. Δ', σελ. 208,21 «τινὲς ἐσταότως ἀντὶ τοῦ εὐσταθῶς, ἡσύχως, ἀρχοῦντως, ἐθ ε λ ὅ ν τ ω ς».

Ἐ λ λ ε ι π ὅ ν τ ω ς. Πλωτῖν. Τόμ. Α', σελ. 159,26 Τεϋβν· «πότερα δὲ ἔστι τὰ κάτω εἶναι ἀνευ διαλεκτικῆς καὶ σοφίας ἢ ἀτελῶς καὶ ἐ λ λ ε ι π ὅ ν τ ω ς». Ἡσυχ. «Ἀκραῇ: ἄκρως πνέοντα, οὔτε σφοδρῶς οὔτε ἐ λ λ ε ι π ὅ ν τ ω ς».

Ἐ π α μ φ ο τ ε ρ ι ζ ὅ ν τ ω ς. Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 854 «ὅτι ἐ π α μ φ ο τ ε ρ ι ζ ὅ ν τ ω ς λέγεται καὶ πρὸς τὸ πρᾶγμα καὶ πρὸς τὸ ἀσελγές».

Ἐ χ ὅ ν τ ω ς, ἐ χ ὅ ν τ ω ς ν ο ὦ ν. Ἰδε Λόγ. Ἑρμῆν Τόμ. Α', σελ. 316,

Θ α ρ ρ ο ὗ ν τ ω ς—θ α ρ ρ ο ὗ ν τ ω ς. Ξενοφ. Συμπ. Β', 10 «ἡ δὲ θ α ρ ρ ο ὗ ν τ ω ς τε καὶ ἀσφαλῶς ταῦτα διεπράττετο». Δί. Κάσσ. ΝΓ', γ', 3 «πάνυ θ α ρ ρ ο ὗ ν τ ω ς ἔχω—μηδεμίαν αἰσχύνην ψευδολογίας ὀφλήσειν». Λιβάν. Ἐπιστ. 955 «τίνα δεῖ θ α ρ ρ ο ὗ ν τ ω ς τοῦτο ποιεῖν:». Φέρεται δὲ καὶ παρὰ τῷ Ἰουλιανῷ σελ. 55, δ' «ἀφέντας χρή τοῖς Ὀμηρίδαις τὰ τοιαῦτα — ἐπὶ τὰ τούτων ἐγγύτερα πρὸς ἀρετὴν — θ α ρ ρ ο ὗ ν τ ω ς ἵεναι», ὅπερ ὁ Κόβητος (*Μ ν η μ.* 1882, σελ. 436) μεταβάλλει εἰς τὸ θ α ρ ρ ο ὦ ν Τ Α Σ.

Ἰ δ ι α ζ ὅ ν τ ω ς. Σέξτ. Ἐμπειρ. σελ. 40,25 «τὰ οὐχ ὁμοίως ἀλλ' ἰ δ ι α ζ ὅ ν τ ω ς». Στοβ. Ἐκλ. Τόμ. Β', σελ. 48,5

«οὐ παραπλησίως δὲ τοῖς ἐξηπατημένοις ἐν ὁπωροῦν ἀλλ' ἰδιόζοντως τισὶ παρεπόμενα».

Καθηκόντως. Ἡσύχ. «Καθηκόντως: δεόντως, πρεπόντως, προσηκόντως». Πολύβ. Δ', λέ, 10 «νομίμως καὶ καθηκόντως» καὶ Ε' θ', 6 «δικαίως ταῦτα πράττοντας καὶ καθηκόντως». Πλούτ. Ἠθικ. σελ. 448, ἐ «καθηκόντως ἀλλήλοισι ὁμιλεῖν». Στοβ. Ἀνθολ. ΟΕ', 14 «ὡς καθηκόντως εἰς τὸν βίον ὑπὸ τῶν σπειράντων παρηγμένον». Πρβ. καὶ Ἐπιγρ. Ἑλλην. 4697, 28 καὶ Ἰουλιαν. σελ. 278, γ' καὶ Χρυσόστ. Ὑπομν. εἰς Ματθ. σελ. 214, γ' καὶ Σουίδ. λ. Γάϊος. Καὶ παρ' ἄλλοις δ' ἀπαντᾷ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐπίρρημα, πολλάκις δὲ γίνεται αὐτοῦ χρήσις ὑπὸ τοῦ Ὠριγένους, οἷον Τόμ. Β', σελ. 315 καὶ 316 καὶ 317. Τόμ. Γ', σελ. 87 καὶ 393. Τόμ. ΙΒ', σελ. 357. Τόμ. ΙΓ', σελ. 179. Τόμ. ΙΖ', σελ. 132 καὶ 192 καὶ 276. Τόμ. ΙΗ' σελ. 112 καὶ 355. Τόμ. ΙΘ', σελ. 72 καὶ 196 καὶ 228. Τόμ. Κ', σελ. 185.

Καρτεροῦντως. Πλάτ. Πολιτ. σελ. 399, β' «ἐν πᾶσι τούτοις παρατεταγμένως καὶ καρτεροῦντως ἀμυνομένου τὴν τύχην». Ἰάμβλ. Πυθαγ. Βί. 220 «παντιάπασι παρατεταγμένως καὶ καρτεροῦντως ἡμύνετο τὴν τύχην». Νομίζει δὲ ὁ Κόβητος (Μνημ. 1860, σελ. 244 καὶ 1875, σελ. 343) ὅτι καὶ ὑπὸ τοῦ Θεμιστίου σελ. 309, ἀ ἐγγραφή «θατέρου τοῖν φιλοσόφοιν οὕτω παρατεταγμένως καὶ καρτεροῦντως ἀμυνομένου τὴν τύχην», οὐχὶ δὲ καρτερώς, ὡς κεῖται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις.

Κατασποῦδαζόντως. Πρβ. σπευδόντως.

Λανθανόντως. Πολυδεύκ. ζ', 209 «καὶ τὰ ἐπιρρήματα—κεκρυμμένως, λεληθότως, λανθανόντως». Ἡσύχ. «Λεληθότως: λανθανόντως». Δίων Κάσσ. ΕΞ', ἐ, 3 «τὸ ὕδωρ τῶν Ῥωμαίων λανθανόντως ἔφθειρον». Γαλην. Τόμ. ΙΒ', σελ. 292 «ἐνέβαλε τῷ τοῦς χάχλικας ἐναπεσθεσμένους ἔχοντι γάλακτι λανθανόντως». Ἡρωδ. Ἱστορ. Ζ', θ', 11 «λανθανόντως δὲ εὐνοίαν ἑαυτῷ παρὰ τῶν στρατιωτῶν μνώμε-

νος» καὶ Η', ζ', 3 «ἡγανάκτουν καὶ λα ν θ α ν ό ν τ ω ς ἤλ-
γουν». Χρυσόστ. Ὑπομν. εἰς Ματθ. σελ. 299, δ' «λα ν θ α-
ν ό ν τ ω ς ἑαυτὸν συνεισάγει» καὶ σελ. 427, β' «καὶ τοῦτο
λα ν θ α ν ό ν τ ω ς δείκνυσιν». Πρβ. καὶ σελ. 245, β', 623, α.
696, α. 734, α. 735, α. Ἀπαντᾷ δὲ τὸ λα ν θ α ν ό ν τ ω ς
καὶ ἐν τοῖς εἰς Θουκυδίδην Σχολίοις σελ. 21, 37 καὶ σελ. 46,
21 καὶ σελ. 64, 14 Διδ. καὶ ἐν ἄλλοις βιβλίοις.

Λ ο γ ο ν ε χ ό ν τ ω ς. Ἴδε Λόγ. Ἑρμῆν Τόμ. Α', σελ. 316.

Λ υ σ ι τ ε λ ο ύ ν τ ω ς. Ξενοφ. Οἶκον. Κ', 21 «τὰ δὲ ἔργα
μὴ τελεῖσθαι λ υ σ ι τ ε λ ο ύ ν τ ω ς πρὸς τὴν δαπάνην». Πρβ.
καὶ Ψευδοπλάτ. Ἀλκιβ. Β', σελ. 146, γ' καὶ Δίων. Κάσσ. Νς',
μ', 7 καὶ Λιβάν. Ἐπιστ. 480. Ἐν τῷ Φιλεταίρῳ τοῦ Ψευδηρω-
διανοῦ σελ. 453 φέρεται «Λυσιτελές μὲν λέγουσι, λ υ σ ι τ ε-
λ ῶ ς δὲ οὐκέτι ἀλλὰ λ υ σ ι τ ε λ ο ύ ν τ ω ς». Πρβ. Μοῖρ. σελ.
247 «Λ υ σ ι τ έ λ ε ι α ν οὐδεὶς λέγει, λυσιτελές δὲ καὶ λ υ σ ι-
τ ε λ ε ῖ ν» καὶ Θωμ. Μάγ. σελ. 220, 4 «Λυσιτελές καὶ λ υ σ ι-
τ ε λ ε ῖ ν, οὐ λ υ σ ι τ έ λ ε ι α· ὠφέλεια δέ». Ἀλλὰ περὶ τοῦ
λ υ σ ι τ ε λ ῶ ς καὶ λ υ σ ι τ έ λ ε ι α θὰ εἴπωμεν τὰ δέοντα
ἐτέρωθι.

Μ ε τ α τ ρ ο χ α ζ ό ν τ ω ς. Ἡσύχ. «Μεταδρομάδην: με-
τ α τ ρ ο χ α ζ ό ν τ ω ς».

Ν η φ ό ν τ ω ς. Ἴδε Θησ. Ἑρρ. Στεφ. Τόμ. Ε', σελ. 1506,
γ' Παρ.

Ν ο υ ν ε χ ό ν τ ω ς. Ἀντατικ. σελ. 109, 10 «Ν ο υ ν ε χ ό ν-
τ ω ς: Ἰσοκράτης Ἀντιδόσει». Ἡσύχ. «Νοαρέως: ν ο υ ν ε-
χ ό ν τ ω ς». Ἴδε Λόγ. Ἑρμῆν Τόμ. Α', σελ. 314—6. Πρβ. καὶ
Ἐφημ. Φιλομ. Ἐτ. ΚΖ', σελ. 20.

Ὁ μ ο τ ο ν ο ύ ν τ ω ς. Φίλων Βελοπ. σελ. 61, β' «ἐκτείνειν
ἴσως καὶ ὁ μ ο τ ο ν ο ύ ν τ ω ς ἀλλήλοις».

Ὅ ν τ ω ς. Συχνὸν τὸ ἐπίρρημα τοῦτο εἶνε παρὰ τε τοῖς δοκί-
μοις καὶ τοῖς ἀδοκίμοις. Ἐλέχθη δὲ καὶ ὑ π ε ρ ό ν τ ω ς ὑπὸ
τοῦ Πλωτίνου Τόμ. Β', σελ. 166, 12 «καὶ γὰρ πρώτως αὐτὸς
καὶ ὑ π ε ρ ό ν τ ω ς αὐτός». Πρβ. ὑ π ε ρ α π ο χ ρ ώ ν τ ω ς.

Ὁ φ ε ι λ ό ν τ ω ς. Ἡσύχ. «Ὁ φ ε ι λ ό ν τ ω ς: πρεπόντως, δικαίως» καὶ «Προσηκόντως: ὁ φ ε ι λ ό ν τ ω ς, πρεπόντως, ὀφειλομένως, δεόντως».

Π α ρ α π α ι ό ν τ ω ς. Ἡσύχ. «Παραπαίει: παρακόπτει, μαίνεται, ληρεῖ, παραφρονεῖ» καὶ «Π α ρ α π α ι ό ν τ ω ς: ὁμοίως».

Π α ρ α τ ρ ε χ ό ν τ ω ς. Βασίλ. Τόμ. Β', σελ. 155, β' «ἡμεῖς μὲν οὖν παρatreχόντως τῶν μαρτυριῶν ἐφηψάμεθα».

Π ε ρ ι σ σ ε υ ό ν τ ω ς. Ὠριγέν. Τόμ. Ε', σελ. 253 καὶ Τόμ. ΚΕ', σελ. 251 «ἐν φυλακαῖς περισσευόντως».

Π λ ε ο ν α ζ ό ν τ ω ς. Εὐστάθ. σελ. 934,16 «πλεοναζόντως τε καὶ διαφερόντως ποδώκη—τὸν Ἀχιλλέα καλεῖ».

Π λ η ρ ο ύ ν τ ω ς. Νικόμ. Γερασ. Ἀριθμ. Εἰς. σελ. 47,7 Τεϋθν. «δυνάμενος μετρεῖν αὐτὸν π λ η ρ ο ύ ν τ ω ς πλεονάκισ ἢ ἄπαξ». Ὁ Ἀσιος ἐμνημόνευσε καὶ ἐκ τοῦ Ἰαμβλίχου παράδειγμα ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου.

Π ρ ε π ό ν τ ω ς. Πολὺ εἶνε τὸ ἐπίρρημα τοῦτο ἐν τε τῷ δοκίμῳ καὶ τῷ παρηκμαχότι ἐλληνισμῷ. Λέγεται δὲ καὶ συμπρεπόντως ὑπὸ τοῦ Ἐπιφανίου Τόμ. Γ', σελ. 411,10 Δινδ. «συμπρεπόντως τῇ αὐτοῦ θεότητι» καὶ σελ. 416,13 ασυμπρεπόντως αὐτῷ πάντα ἔχων» καὶ σελ. 427,27. 439,25. 441, 10. 443,16 καὶ 20, 446,14. 489,3. Πρβ. καὶ διαπρεπόντως Σχολ. Εὐριπ. Τόμ. Β', σελ. 316,21 «ἐφάνημεν διαπρεπόντως δειλοὶ οἱ Φρύγες». Παρὰ Δίῳνι τῷ Κασσίῳ βιβλ. ΟΔ', α, 3 κεῖται «ἐκπρεπόντως ἀνεστρέφοντο», ἀλλ' ἐν τῇ Τεϋθνηρείῳ ἐκδόσει Τόμ. Δ', σελ. 233 ἀναγινώσκεται ἐκπρεπῶς.

Π ρ ο σ ε χ ό ν τ ω ς. Ψευδιπποκρ. Τόμ. Γ', σελ. 291 «προσεχόντως ἡγμένα ῥᾶον φέρει». Γαλην. Τόμ. ΙΓ', σελ. 884 «τήξας δὲ ἐν ἑκαστον αὐτὸν προσεχόντως, ἵνα μὴ προσκαῇ, κτέ». Πρβ. καὶ Σωραν. σελ. 281,9 Ἑρμ. καὶ Ῥήτ. Οὐαλζ. Τόμ. Α', σελ. 251,11 καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. σελ. 25,24 Διδ. καὶ Σχολ. Λουκ. σελ. 255 Ἰακωβ. Ἴδε καὶ Θησ. Στεφ. Τόμ. ς', σελ. 1916 δ' καὶ Ἐφημερ. Φιλομ. Ἑτ. ΚΖ', σελ. 20. Εὐρέθη δὲ καὶ

συνεχόντως Ἰππιατρ. σελ. 106,15 «ἐκχορίζειν αὐτὸν συνε-
χόντως». Ἀλλ' ἴσως εἶνε ἐσφαλμένη ἀνάγνωσις τοῦ συ-
νεχῶς.

Προσηκόντως. Οὐκ ὀλίγα παραδείγματα δύναται τις νὰ
καταλέξῃ τοῦ ἐπιρρήματος τούτου, συνήθους ὄντος τοῖς τε πα-
λαιοῖς καὶ τοῖς μεταγενεστέροις. Πρβ. καὶ καθηκόντως.

Σπευδόντως. Ἡσύχ. «Ἡπειγμένως: συντόμως, σπευ-
δόντως». Φέρεται δ' ἐν τῷ κώδικι τοῦ Ἡσυχίου καὶ «Ἐπηγ-
μένως: κατασπουδαζόντως», ὅπερ ὁ Σμιδίτιος τρέπει
εἰς τὸ «Ἡπειγμένως: κατασπουδασμένως».

Στιλβόντως. Σχολ. Ἀράτ. σελ. 81,29 Βεχκ. «σφόδρα
στιλβόντως τὸ φῶς ἀποπέμπει».

Συμφερόντως. Σωραν. σελ. 29,4 «τοῖς μὲν συμφε-
ρόντως γιγνομένοις δεῖ συνεργεῖν, τοῖς δὲ ἀσυμφόρως ἀπο-
συνεργεῖν». Μουσών. σελ. 220,4 Πηρλ. «τῶν εὖ καὶ καλῶς καὶ
συμφερόντως προσταττομένων». Πρβ. καὶ Ὠριγ. Τόμ. ΙΔ', σελ.
208 καὶ Τόμ. ΙΘ', σελ. 105 καὶ Τόμ. ΚΕ', σελ. 58 καὶ 139
καὶ 163 καὶ 213. Παραδείγματα ἐκ δοκίμων συγγραφέων καὶ
τοῦ Πολυβίου μνημονεύονται ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου
Τόμ. Ζ', σελ. 1138, γ'.

Συμφωνοῦντως. Πλάτ. Νόμ. σελ. 662, ε «ἄπορος
τοῦ ξυμφωνοῦντως ἑαυτῷ λέγειν».

Συναδόντως. Ὠριγ. Τόμ. Γ', σελ. 132 «συναδόν-
τως νόμῳ καὶ προφήταις» (Πρβ. καὶ Τόμ. ΙΘ', σελ. 122 ἢ
Τόμ. ΚΕ', σελ. 141). Ἐπιφάν. Τόμ. Β', σελ. 377,24 «συνα-
δόντως ἔλεγε τῷ ἑαυτοῦ κυρίῳ» καὶ σελ. 391,3 «συνα-
δόντως τῇ πρὸς Ἐφεσίους, ὧς Μαρκίων, καὶ ταύτας συνή-
γαγες» καὶ Τόμ. Γ', σελ. 64,22 «οὐκέτι συναδόντως λέ-
γει» καὶ Δ', α, σελ. 20,20.

Συντελοῦντως. Ἰδε Θησ. Στεφ. Τόμ. Ζ'. σελ. 1467, γ'.

Υγιαίνοντως. Ὠριγέν. Τόμ. Β', σελ. 101 «ἐξελθόντες
αὐτῆς ὑγιαίνοντως πιστεύουσι». Φέρεται δὲ καὶ γραφή
«ἐξελθόντες αὐτῆς εἰς κενόν πως πιστεύουσι».

Ὑπαρχόντως. Ἀλέξ. Ἀφροδ. ἐν Ἀποσπ. Εὐδήμ. σελ. 147 Σπέγγ. «τὸ δὲ γραμματικὸν κατὰ παντὸς ἀνθρώπου ὑπαρχόντως». Πρβ. καὶ προὑπαρχόντως Ἰω. Χρυσ. Τόμ. Ε', σελ. 937 «τὸ δὲ καὶ ἄνθρωπος δηλονότι καὶ προὑπαρχόντως ὅτι καὶ θεός».

Ὑπεραγόντως. Μακκαβ. Β', ζ', 20 «ὕπεραγόντως δὲ ἡ μήτηρ θαυμαστή». Ἡσύχ. «Ἐσχάτως: ὑπεραγόντως, ἄκρως» καὶ «Ὑπερδέα: ὑπεραγόντως ἐνδεᾶ» καὶ «Ὑπερφυῶς: ὑπεραγόντως». Πρβ. καὶ «Ὑπεραεῖ: ὑπεράγοντι κατὰ τὴν πνοήν» καὶ «Ὑπερφερές: μέγα ὑπὲρ φύσιν ἢ ὑπεράγον». Ἴδε Ἀλβερτον Ἡσύχ. Τόμ. Β', σελ. 1456.

Ὑπερβαλλόντως. Ξενοφ. Ἀγῆσ. Α', 36 «ὕπερβαλλόντως ἄγασθαι». Πλάτ. Πολ. σελ. 492, β' «ὕπερβαλλόντως ἐκάτερα καὶ ἐκβοῶντες καὶ κροτοῦντες» καὶ Νόμ. σελ. 657, α' «νομοθετικὸν μὲν οὖν καὶ πολιτικὸν ὑπερβαλλόντως» καὶ σελ. 836, α' «τὸ γὰρ μὴ πλουτεῖν τε ἐξεῖναι ὑπερβαλλόντως». Ἰσοκρ. σελ. 8, β' «μηδὲν ὑπερβαλλόντως ἀλλὰ μετρίως αὐτὴν ἀγάπα» καὶ σελ. 234, γ' «τῶν μὲν ὑπερβαλλόντως, τῶν δ' ἐξαρκούντως». Ἀπαντᾷ δὲ καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις τὸ περὶ οὗτοῦ λόγος ἐπίρρημα, οἷον παρὰ τῷ Πολυβίῳ καὶ ἄλλοις. Περὶ τῆς γραφῆς ὑπερβαλλόντως ἐποιοσάμεθα λόγον ἐν ταῖς Γλωσσικαῖς Παρατηρήσεσι σελ. 254.

Ὑπερεχόντως. Ἰάμβλ. Προτρ. σελ. 322 Κισλ. «κοσμίως καὶ μετρίως καὶ μὴ ὑπερεχόντως». Συμπλίκ. Ὑπομν. εἰς Ἀριστοτ. Τόμ. ΙΑ', σελ. 257, 22 «οὐχὶ συστοίχως ἀλλ' ὑπερεχόντως». Εὐστάθ. σελ. 4, 13 «εἴ τις εἶπῃ ὁ ῥήτωρ, ὁ Δημοσθένης εὐθὺς ὑπερεχόντως ἐνοήθη».

Ὑπερζεόντως. Συμπλίκ. εἰς Ἐπικτ. Ἐγχειρ. σελ. 38, 1 Διδ. «πρὸς δὲ ὑπερζεόντως ἢ ἐλλειπόντως».

Ὑπεροργώντως. Ἡσύχ. «Περιοργῶς: ὑπεροργώντως».

Φρονοῦντως. Αἰσχ. Ἰκ. 204 «φρονοῦντως πρὸς

φρονοῦντας ἐννέπεις». Σοφοκλ. Ἀντ. 682 «λέγειν φ ρ ο ν ο ὕ ν τ ω ς ὧν λέγεις δοκεῖς πέρι».

Ἐσφαλμένον πάντως εἶνε τὸ παρ' Ἡσυχίῳ «Καταχρηστικῶς: ὅταν καταχρῆται τις ἀπὸ πράγματος εἰς πράγμα καταστοχαζόμενος».

Ἐν τῷ Λεξικῷ τοῦ Πασσοβίου καὶ τῷ τοῦ Παπίου μνημονεύεται ἐπίρρημα *δυσχεραίνοντας* ἐκ τῆς Ῥητορικῆς τοῦ Ἀριστοτέλους, περὶ οὗ ἶδε Σπέγγελον Ἀριστοτ. Ῥητορ. Τόμ. Β', σελ. 380.

Ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου εἶνε παρατεθειμένον ἐπίρρημα *ὁμολογούντως* ἐκ τοῦ Παιδαγωγοῦ Κλήμεντος τοῦ Ἀλεξανδρέως σελ. 230. Τὸ χωρίον τοῦ Κλήμεντος ἔχει ὧδε κατὰ τὴν κοινῶς ἄλλοτ' ἐγκεκριμένην ἀνάγνωσιν «καίτοι τό γε πειρᾶσθαι λανθάνειν ἐφ' οἷς πράττει τις ὁμολογούντως ἀμαρτάνειν ἐστίν»· φέρεται δὲ καὶ ἐν τοῖς Σχολίοις «ὁμολογούντως, ἀντὶ τοῦ ὁμολογουμένως». Ἀλλ' ἡ ἀληθὴς γραφή εἶνε *ὁμολογοῦντος*, ὡς ἐδίδαξεν ὁ Κόβητος ἐν τε τῇ Μνημοσύσῃ 1862, σελ. 387 καὶ ἐν τῷ Λογίῳ Ἑρμῇ Τόμ. Α', σελ. 234. Κεῖται δ' ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου καὶ «Ἀνθελχόντως: adv., ut ἀνθ. ἔχειν τισὶ Bud. usurpavit pro Adversari aliis, Repugnare aliis quasi in contrariam partem trahendo».

Ὁ Κοραῆς γράφει ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν Παραλλήλων Βίων τοῦ Πλουτάρχου Τόμ. Δ', σελ. 483: Ἐν οἷς δὲ τούτων ἀνωτέρω ἐσημειώσατο ὁ αὐτὸς Λεξικογράφος, «Ῥύδην, εὐκόλως, ἡ ὁ θρόως ἐπιτρέχοντες» γραπτέον ἴσως... ἡ ἁ θρόως, ἐπιτρεχόντως· καὶ ἔσται τὸ μήπω καταχωρισθὲν ἐν τοῖς Λεξικοῖς, Ἐπιτρεχόντως, συγγενὲς καὶ συνώνυμον ἐπίρρημα τῷ Ἐπιτροχάδην.

Ἐν τῇ τοῦ Κουμανούδου Συναγωγῇ βλέπει τις τὰ ἐπιρρήματα *ἐγχωρούντως*, *ὕποκοριζόντως* καὶ *ῥωννύντως*. Τὸ τελευταῖον ἐλήφθη ἐκ τοῦ Ψελλοῦ, παρ' ᾧ κεῖται «πρὸς τὴν τελευταίαν ἐπιθυμίαν ῥωννύντως ἐρρώνυες» (Μεσαιων. Βιβλ. Σάθ. Τόμ. Ε', σελ. 22). Ἀλλ' εἶνε πάντως παρεφθαρμέ-

νον, ὡς τὸ φερόμενον ἐν τοῖς εἰς Δημοσθένη Σχολίοις σελ. 43, 20 «τῆς γὰρ ἐλευθερίας ἀντιποιεῦνται π ρ ο ῖ ὅ ν τ ω ς».

Ἐν τέλει παρατηροῦμεν ὅτι φέρονται καὶ ἐπιρρήματα ἐκ ὁ ν τ ω ς καὶ ἀκ ὁ ν τ ω ς, οἷον παρὰ Δίωνι τῷ Κασσίῳ ΝΗ', ις', 3 «τὰ τῶν ἐκ ὁ ν τ ω ς ἀποθνήσκόντων χρήματα οὐκ ἀφηρεῖτο» καὶ ἐν τοῖς εἰς Ἰλιάδα Σχολίοις Τόμ. Δ', σελ. 342,5 «ἡ γὰρ δι' ἀσυνεσίαν, ὃ διὰ τοῦ ἄφρων, ἡ ἀκ ὁ ν τ ω ς, ὃ διὰ τοῦ ἄσκοπος—ἡ ἐκυρσίως, ὃ διὰ τοῦ ἀλιτήμων παρέστησεν» (Πρβ. Λοβέκκιον Φρυσ. σελ. 5). Ἐν τοῖς εἰς Ματθαῖον Ὑπομνήμασιν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου σελ. 799, δ' πρὸς τῇ ὑγιῶς ἐχούσῃ γραφῇ «ἐκ ὁ ν τ ο σ ἑαυτὸν παραδιδόντος αὐτοῖς» φέρεται καὶ ἐκ ὁ ν τ ω σ. Ἄνευ δ' ἀνάγκης ὁ Οὔδων μετέβαλε τὸ τοῦ Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. ΙΗ', ς', 9 «τῶν εἰς τόδε ἀνακειμένων ἐκ ὁ ν τ ω σ» εἰς τὸ ἐκ ὁ ν τ ω σ. Πρβ. Δημοσθ. σελ. 231,20 ἐκ ὁ ν τ α ς ἐξαπατωμένους» καὶ Ἰουλιαν. σελ. 602,18 Ἐρτλ. «τοῖς ἐκ ο ὕ σ ι πειθομένοις» καὶ Ἀνδρόν. Ῥόδ. σελ. 439 Μουλλ. «τοῦ ἄκ ο ν τ ο ς ἁμαρτάνοντας». Ἀλλὰ παραδείγματα τῆς συντάξεως ταύτης θὰ καταλέξωμεν ἑτέρωθι.

§ 4. Ἐπιρρήματα εἰς ΩΣ ἐκ τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου γενόμενα.

Ὡς ἐσχηματίσθησαν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ ἐπιρρήματα διὰ τῆς καταλήξεως ΩΣ ἐκ τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐνεστώτος, οὕτω καὶ ἐκ τῆς τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου. Οὐχὶ δ' ἀνωφελές τοῖς νεωτέροις νομίζομεν νὰ καταχωρισθῶσι καὶ ταῦτα ἐν τῷ Πλάτωνι καθ' ὃν τρόπον ἐκεῖνα κατελέχθησαν.

Ἀναβεβηκότεως. Ἰδε Συναγ. Κουμαν. σελ. 18. Πρβ. βεβηκότεως.

Ἀναπεπτωκότεως. Πολυδ. Γ', 123 «βραδέως, ἀναπεπτωκότεως, ἀναβεβλημένως». Πρβ. ὁποπεπτωκότεως.

Ἀντιπεπονθότεως. Ἀν. Βεκκ. σελ. 408,21 «Ἀντιπεπονθότεως: ἀντικειμένως, ἐναντίως». Τὸ ἐπίρρημα τοῦτο

ἀπαντᾷ παρ' Ἀρχιμήδει Τόμ. Β', σελ. 152,12 καὶ σελ. 158,5 καὶ σελ. 188,10, παρ' Ἀνδρονίκῳ τῷ Ῥοδίῳ σελ. 413,5 καὶ 23 Μουλλ., παρὰ Θέωνι τῷ Σμυρναίῳ σελ. 87,10 καὶ 12 Τεϋβν., παρὰ Ψελλῷ σελ. 64 Βοισσ., παρὰ Χοιροβοσκῷ σελ. 330,35 καὶ παρ' ἄλλοις. Πρβ. καὶ Ἑτυμ. Μέγ. σελ. 397,18 καὶ Σχολ. Ἰπποκρ. καὶ Γαλ. Τόμ. Β', σελ. 73 καὶ 228 καὶ 230 καὶ 471. Ἴδε καὶ Λοβέκκιον Φρυγ. σελ. 119 καὶ Θησαυρ. Στεφ. Τόμ. Α', β', σελ. 964 α.

Ἀπεςκληκότης. Συνέσ. Ἐπιστ. σελ. 275, γ' «πρὸς δὲ φιλοσοφίαν οὐκ οἶδ' ὄντινα τρόπον ἀπεςκληκότης ἔχει». Ψελλ. Μεσαιων. Βιβλ. Σάθ. Τόμ. Δ', σελ. 450 «ἀπεςκληκότης ἔχοντα πρὸς ἅπασαν προσβολήν». Πρβ. καὶ Τόμ. Ε', σελ. 221 καὶ 411 καὶ 453.

Ἀπηρυθριακότης. Ἀπολλόδ. παρὰ Στοβ. Ἀνθ. Μζ', 15 «ὁθεν ἐπιχειρεῖ πάντ' ἀπηρυθριακότης». Ἐν τοῖς ἀντιγράφοις φέρεται ἀπερυθριακότης, ὅπερ βάρβαρον. Τὴν ὀρθὴν ἐκφορὰν ἀποκατέστησεν ὁ Ἀλμειος.

Ἀποδεδειλιακότης. Πολυδ. Ε', 123 «εὐτελές γὰρ τὸ δειλῶς, τὸ δὲ ἀποδεδειλιακότης δύσφθεγκτον».

Ἀραρότης. Ἡσύχ. «Ἀραρότης: ἁρμοδίως, προσηρμοσμένως, ἁρμοζόντως, ἀσφαλῶς. Ὅθεν καὶ τὸ ἄραρεν παγίως δέδοκται». Αἰσχύλ. Ἰκ. 945 «ὥς μένειν ἀραρότης». Εὐριπ. Μηδ. 1192 «ἀραρότης σύνδεσμα χρυσὸς ἔχει». Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 240, δ' «ὥστε μεθ' ἡδονῆς ἀραρότης αὐτῷ ὑπηρετεῖν». Γαλην. Τόμ. Η', σελ. 637 «τοὺς ἡγουμένους εἶναι βεβαίως τε καὶ ἀραρότης γνωστόν». Ὠριγ. Τόμ. ΙΖ', σελ. 111 «τὸ μὴ ἀραρότης τόνδε τινὰ ἄνθρωπον καὶ βεβαίως βούλεσθαι τὰ κρείττονα». Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τόμ. Β', σελ. 61 Κουσ. «οὔτε ὁ περὶ τῶν ἀναγκαίων εἰκαστικῶς λέγων οὔτε ὁ περὶ τῶν εἰκαστῶν ἀραρότης» Ἀλλὰ παραδείγματα ἐκ τοῦ μεταγενεστέρου ἐλληνισμοῦ βλέπει τις ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου Τόμ. Α', β', σελ. 1866—7, ἐνθα γίνεται μνεῖα καὶ τύπου ἀρηρότης ἐκ τοῦ Ἀλεξανδρείας Κυρίλλου.

Βεβηκότως. Μιχ. Ἀκομ. Τόμ. Β', σελ. 104,26 «οὕτω βεβηκότως ἔχων». Πρβ. ἀναβεβηκότως, ἐκβεβηκότως, ἐπαναβεβηκότως, συμβεβηκότως, ὑπερναβεβηκότως, ὑποβεβηκότως.

Γεγηθότως. Φίλ. Ἰουδ. Τόμ. Ε', σελ. 43 «ἐφ' οἷς ἄξιον γεγηθότως εὐχαριστεῖν». Ἡλιόδ. Αἰθιοπ. Ζ', 5 «τὰ λειπόμενα τῶν ὀπλῶν ἐν κόσμῳ τῶν γιγνομένων γεγηθότως ἀναλαμβάνοντες». Οὐχὶ δ' ἀπίθανον ἡμῖν φαίνεται ὅτι ἔκειτο κατ' ἀρχὰς παρὰ τῷ Φίλῳνι γεγηθότ Α Σ.

Δεδιότως. Δί. Κάσσ. ΜΒ', ιζ', 3 «τοῖς μὲν δεδιότως, τοῖς δὲ θαρσύντως ἐχρῶντο». Ἡθέλησε δ' ὁ Ρείσκιος ν' ἀποκαταστήσῃ τὸ προκείμενον ἐπίρρημα καὶ ἐν τῇ παρα Διονυσίῳ τῷ Ἀλικαρνασσεῖ φερομένη ῥήσει «ἔτι μᾶλλον ἐβούλετο ἐπαῖραι καὶ θραυτέρους ποιῆσαι, δόξαν οὐκ ἀληθῆ παρασχὼν ὡς ὀρρωδῶνεις χεῖρας ἰέναι πρὸς αὐτούς, καὶ πάντα δεδιότως ἐποίει» (Ῥωμ. Ἀρχ. σελ. 2278). Ἀλλὰ πολὺ κάλλιον ἔχει ἡ παραδεδομένη γραφή. Εὐρέθη καὶ τύπος δεδοικότως παρὰ Φιλοστράτῳ σελ. 157 «ὀρῶντός τε εἰς αὐτὸ τοῦ Ἀπολλωνίου δεδοικότως τε καὶ ὀργίλως, φωνὰς ἠφίει τὸ εἶδωλον». Ὁ Βυττεμβάχιος ἔτρεψε τὸ δεδοικότως εἰς τὸ δεδορχότως, ἐνέκρινε δὲ τὴν μεταβολὴν ταύτην καὶ ὁ Λουκάς (Quaest. Lekil. βιβλ. Α', σελ. 25)· ἀλλ' ἄλλοι ἀναγινώσκουσι «ὀρῶντός τε εἰς αὐτὸ τοῦ Ἀπολλωνίου, δεδοικότως τε καὶ ὀργίλως φωνὰς ἠφίει τὸ εἶδωλον». Ἐξεδόθη δὲ καὶ παρὰ Ῥούφῳ τῷ Ἐφεσίῳ σελ. 196,1 «θρασέως ἢ δεδοικότως» ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις δεδοικώς.

Ἐγρηγορότως. Πολυδ. Α', 157 «συντεταγμένως, ἐγρηγορότως, πολεμικῶς» καὶ Γ', 121 «πεφροντισμένως, ἐγρηγορότως, ἀπροφασίστως». Πλούτ. Ἠθικ. σελ. 32, α «ἐθιστέον ἅμα καὶ τούτων ἐγρηγορότως τὸν νέον ἀκούειν». Πρβ. καὶ Θησ. Στεφ. Τόμ. Γ', σελ. 123. α. Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος γράφει σελ. 245,8 «Νενηφότως καὶ ἐγρηγορότως, οὐκ ἐγρηγόρως· οὐ γὰρ ἔστιν ὁ ἐγρήγορος ἀλλ' ὁ γρήγορος, εἰ καὶ ἀσύ-

νηθες· ἀντὶ γὰρ τούτου ὁ γρηγορῶν καὶ ὁ νήφων. Δίων οὖν ἐγρηγόρως λέγων ἀμαρτάνει. Ἐγρηγόροσις μέντοι γράφεται. Ἀριστείδης· μέσως ἔχων ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως». Ἀλλὰ κατ' οὐδένα τρόπον ἦτο δυνατόν νὰ ῥηθῇ ὑπὸ Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου ἐγρηγόρως, ἡπατήθη δ' ὁ Μάγιστρος ἐκ τῆς ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ τοῦ Δίωνος πλημμελοῦς ἀναγνώσεως «ἄκουε δὴ τοῦδε τοῦ μύθου σφόδρα ἐγρηγόρως τε καὶ τὸν νοῦν προσέχων». Εὖ ποιῶν ὁ Ῥεῖσχιος ἐξέδωκε παρὰ τῷ Δίῳνι Τόμ. Α', σελ. 63 «σφόδρα ἐγρηγόρως τε καὶ τὸν νοῦν προσέχων». Καὶ ἐν τῷ Ἑρμοτίμῳ τοῦ Λουκιανοῦ § 1 ἡ γνησία γραφή εἶνε «ἣν μὴ πάνυ τις ἐγρηγόρως ἀτενὲς ἀεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπη εἰς αὐτήν» οὐχὶ ἐγρηγόρως, ὥς φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις, οὐδ' ἐγρηγόρως, ὥς ἔγραψεν ὁ Ἰακωβίτζιος ἀκολουθήσας τῷ Ῥεϊτζίῳ (Πρβ. καὶ Στρούβιον O r u s c. Τόμ. Β', σελ. 87 καὶ σελ. 181). Ἀναγνωστέον δὲ καὶ ἐν τοῖς Ἡθικοῖς τοῦ Πλουτάρχου σελ. 213,24 Διδ. «ἂν ἐγρηγόρως καὶ προσέχων ἀκούης» ἀντὶ τοῦ ἐγρηγόρως. Πρβ. σελ. 104,6 «ἐφεδρεύει σου τοῖς πράγμασιν ἐγρηγόρως ὁ ἐχθρὸς αἰεὶ». Τὸ παρ' Ἀλκίφρονι Ἐπιστ. Γ', 38 «δόξαντα δὲ εἶναι ῥωμαλέον καὶ ἐγρηγόρως βλέποντα» ἐπηνώρθωσε πρὸ πολλοῦ ὁ Λοβέκκιος μετατυπώσας εἰς τὸ ἐγρηγόρως (Φ ρ υ ν. σελ. 119). Ἀνάρμοστον εἶνε τὸ ἐπίρρημα ἐγρηγόρως ἐν τε τῇ ῥήσει τοῦ Πορφυρίου (π. Πλωτ. Βί. 5) «τὴν πρὸς τὸν νοῦν τάσιν οὐδέποτ' ἂν ἐγρηγόρως ἐχάλασεν» καὶ ἐν τῇ τοῦ Πολυβίου σελ. 1299,7 «εἰ μὴ τις καὶ γράφειν ἐνύπνια βούλεται καὶ θεωρεῖν ἐγρηγόρως ἐνύπνια». Ὁρθῶς ὁ Κόβητος μετέγραψεν ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἐγρηγορώς (Μ ν η μ. 1862, σελ. 34 καὶ 1876, σελ. 367 καὶ 1878, σελ. 346). Περὶ φημον δ' ἀπέβη τὸ ἐγρηγόρῳ ἐνύπνια, αἱ ἐλπίδες· ἐγρηγόρῳ ἐνύπνια εἰσιν (Ἰδε Βέργκιον Ποιητ. Λυρ. Τόμ. Α', σελ. 469 ἐκδ. δ').

Εἰδότως. Πολυδ. Ε', 144 «καὶ τὰ ἐπιρρήματα ἐμπείρως, ἐπιστημόνως—τάχα καὶ εἰδότως. Ὅμηρος δὲ ἐπισταμένως

λέγει». Τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐπιρρήματος ἔχομεν μαρτύρια τὸ τοῦ Αἰσχίνου κ. Τιμ. 111 «καὶ μάλα εἰδóτως καὶ σαφῶς» καὶ τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους Φυσ. Ἀκρ. Α', δ', 8 «οὐκ εἰδóτως μὲν λέγεται, ὀρθῶς δὲ λέγεται» καὶ τὸ τοῦ Μάρκου τοῦ Ἀντωνίνου ς', 42 «πάντες εἰς ἓν ἀποτέλεσμα συνεργοῦμεν, οἱ μὲν εἰδóτως καὶ παρακολουθητικῶς, οἱ δὲ ἀνεπιστάτως». Βάρβαρον εἶνε τὸ ἀσυνειδóτως ἀντὶ τοῦ ἀσυνειδήτως, ὡς παρεστήσαμεν ἐν ταῖς Γλωσσικαῖς Παρατηρήσεσι σελ. 256.

Εἰκότως. Πολυδ. Θ', 131 «εἰκότως δὲ καὶ ἐοικότως, παρεοικότως» καὶ μετ' ὀλίγα «ἀνομοίως καὶ ἀπεοικότως». Συχνὸν ὑπάρχει τὸ εἰκότως, οὗ ὁ Ἰωνικός τύπος εἶνε οἰκότως (Πρβ. Δινδόρφιον Ἡροδ. σελ. ΧΙΙ). Τὸ ἐοικότως ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Διοσκορίδῃ Τόμ. Α', σελ. 50 «ἐοικότως δὲ καὶ τὸ βαλάνινον σκευάζεται» καὶ σελ. 165 «συμφύει ἐοικότως τοῖς ἐναίμοις» (=ὁμοίως) καὶ ἐν τοῖς εἰς Ἰλιάδα Σχολίοις Τόμ. Γ, σελ. 94,5 «ἐοικότως βότρυι τῷ ὀρνέῳ» καὶ σελ. 94,8 «ἐοικότως βότρυι σταφυλῆς». Παρὰ Σέξτω τῷ Ἐμπειρικῷ σελ. 683,13 ἄλλα μὲν τῶν ἀντιγράφων ἔχουσιν «εἰκότως ταῖς τίτθαις», ἄλλα δὲ ἐοικότως (ἢ ἐοικότος). Τὸ ἀπεοικότως κεῖται παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ βιβλ. ς', 55 «οὐδὲ τοῦτο ἀπεοικότως» ὡς καὶ τὸ ἐοικότες βιβλ. Γ', 38 «σοφιστῶν θεαταῖς ἐοικότες». Ἀλλὰ τινες μετέγραψαν εἰκότες καὶ ἀπεικότως (Πρβ. Ἐρουερδῆνα Stud. Thuc. σελ. 124). Ἐποιήσατο δὲ χρῆσιν τοῦ ἀπεικότως ὁ Θουκυδίδης ἐν βιβλ. Α', 73 καὶ ἐν βιβλ. Β', 8 καὶ ἐν βιβλ. Η', 68. Πρβ. καὶ Γαλην. Τόμ. ΙΘ', σελ. 165 καὶ Ἰουλιαν. σελ. 392, γ' καὶ Λογγίν. σελ. 66 (Ἴδε καὶ Θησ. Στεφ. Τόμ. Α', α, σελ. 1277, α καὶ Εἰμῆχῆνα Εὐσεβ. Ἱστορ. Ἐκκλ. Τόμ. Α', σελ. 333). Παρατηρητέον δ' ὅτι παρὰ Δίωνι τῷ Χρυσοστόμῳ κεῖται οὐ μόνον «ἔτι δὲ μᾶλλον ἀπεοικότως τὰ φυτά» ἀλλὰ καὶ «εἴτε εὐσχημόνως καὶ προσεοικότως γέγονεν». Περὶ τῶν τύπων ἐοικέναι—εἰκέναι, ἐοικώς—εἰκώς, εοίκασι :

εἴξασι, ἐώκη—ἤκη, εἰκω καὶ εἰκοιμι, κτλ. θὰ διαλάβωμεν ἀκριβέστατ' ἀλλαχοῦ.

Εἰωθότως. Σοφοκλ. Ἦλ. 1456 «ἣ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας οὐκ εἰωθότως». Πλάτ. Συμπ. σελ. 218, δ' «μᾶλα εἰρωνικῶς καὶ σφόδρα ἐαυτῷ εἰωθότως ἔλεξεν».

Ἐκβεβηκότως. Συμπλίκ. Ὑπομν. εἰς Ἀριστοτ. Τόμ. ΙΑ', σελ. 52,5 «τὸ γὰρ ἐμψυχον τῇ ψυχῇ ἐκβεβηκότως ὁμοιον». Πρβ. καὶ σελ. 224,29.

Ἐμπεφυκότως. Τίμ. Πλατ. Λεξ. σελ. 47 «Ἀπρίξ: ἐμπεφυκότως». Σχολ. Θεοκρ. σελ. 395,14 Ἀρ. «Ἀπρίξ ἔχει, Εὐνόα: ἀντὶ τοῦ ἐμπεφυκότως». Ἡσύχ. «Φῦ χειρί: ἐμπεφυκότως».

Ἐπαναβεβηκότως. Ὀριγ. Τόμ. Γ', σελ. 37 «ἐπαναβεβηκότως νοσηθέν». Πρβ. καὶ σελ. 246. Ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου Τόμ. Γ', σελ. 1399, γ' μνημονεύονται καὶ ἐκ τοῦ Βασιλείου δύο παραδείγματα.

Ἐπικεκυφότως. Ἰδε Συναγ. Κουμαν. σελ. 123.

Ἐσπουδακότως. Ἀπολλών. Σοφ. σελ. 67,16 «Ἐμμαπέως: ἔσπουδακότως»

(Ἐστυκότως. Φιλήμ. παρ' Ἀθην. σελ. 569, ς'.

οὐκ εὖ σαυτοῦ τυγχάνεις ἔχων· ἔχεις

(ἐστυκότως) πως· ἡ θύρα 'ς' ἀνεωγμένη·

εἰς ὁβολός· εἰσπήδησον.

Ἰδε Κόβητον Μνημ. 1876, σελ. 292).

Ἐστώτως. Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τόμ. Β', σελ. 304 Κουσ. «καὶ ἐστώτως καὶ τεταγμένως προείληπται». Πρβ. καὶ συνυφεστώτως (Κουμαν. Συναγ. σελ. 331). Σημειωτέον δ' ὅτι ἀνεγινώσκετο ὑπὸ τινων ἐν Ἰλιάδος Τ, 79 ἐσταότως ἀντὶ τοῦ ἐσταότος. Σχολ. Ἰλ. Τόμ. Δ', σελ. 208,21 «Τινὲς ἐσταότως ἀντὶ τοῦ εὐσταθῶς, ἡσύχως». Εὐσταθ. σελ. 1172,55 «Δεῖ δὲ εἰδέναι καὶ ὅτι τινὲς τοῦ ἐσταότος ἐκτείνοντες τὴν λήγουσαν καὶ ἐπίρρημα λαβόντες αὐτὸ ἐσταότως φασὶ τὸ εὐσταθῶς καὶ ἡσύχως».

Καθεστηκότως καὶ **συνεστηκότως**. Ἀριστοτ. Πολιτ. Η', 5 «ὀδυρτικωτέρως καὶ συνεστηκότως μᾶλλον» καὶ μετ' ὀλίγα «μέσως δὲ καὶ καθεστηκότως μάλιστα πρὸς ἑτέραν». Γαλην. Τόμ. Ε', σελ. 418 «εὖ μάλα καθεστηκότως εἶπεν». Ἐν ταῖς εἰς Ὅμηρον Παρεκβολαῖς τοῦ Εὐσταθίου φέρεται σελ. 1728,27 «ἐπισταδόν, ἀντὶ τοῦ ἐστηκότως, εἶπερ ἔστιν οὕτως ἐν ἀνθ' ἑνὸς φράσαι».

Καταπεφρονηκότως. Ψευδοδημοσθ. σελ. 219,28 «οὕτω πανταχόθεν καταπεφρονηκότως ἐκεῖνοι τῇ πόλει χρῶνται». Διόδ. Σικελ. ΙΔ', 17,10 «ἐπιχειρήσαντες πολιορκεῖν καταπεφρονηκότως». Πρβ. καὶ ΙΘ', 92,3 καὶ 93,2 καὶ 95,5.

Κατεπτηχότως. Πολυδ. Γ', 137 «συνεσταλμένως, κατεπτηχότως».

Κεκμηκότως. Σχολ. Σοφοκλ. Τόμ. Α', σελ. 316 «ἀκαμάτως καὶ ἀδιαλείπτως— ἢ οὐ κεκμηκότως».

Κεχηνότως. Σχολ. Νικάνδρ. Θηρ. 338 «ὥστε χανδόν ἀντὶ τοῦ πολὺ καὶ ἀθρόον ἢ κεχηνότως ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ πίνειν ὕδωρ». Μοῖρ. σελ. 403 «Χανδὸν πιεῖν Ἀττικῶς, κεχηνότως καὶ ἀθρόως Ἑλληγνες». Πρβ. καὶ Θωμ. Μάγιστρ. σελ. 392,9.

Λεληθότως. Πολυδ. ς', 209 «λεληθότως, λανθανόντως». Ὠριγ. Τόμ. ΙΘ', σελ. 135 «εἰ μὴ ἄρα λεληθότως διαβάλλειν βούλεται» καὶ Τόμ. ΚΕ', σελ. 145 «εἰ μὴ ἄρα διὰ τούτων λεληθότως βούλεται ὁ Κέλσος—ὁμοειδῆ εἶναι πᾶσαν ψυχὴν». Ἀνδρόν. Πρόδ. σελ. 470 «λεληθότως γὰρ εἰσέρχεται καὶ οὐκ ἀθρόον». Γνωστὸν εἶνε τὸ ἐν τοῖς Ἀνακρεοντείοις κείμενον «τὸ λεληθότως σύνοφρυ». Ἀλλὰ παραδείγματα βλέπει τις ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου Τόμ. Ε', σελ. 182,ε. Παρ' Ἀπολλωνίῳ τῷ Σοφιστῇ σελ. 109,12 ἀντὶ τοῦ «ἀπὸ τοῦ «λυγαίως βαίνειν, ὃ ἐστὶ σκοτεινῶς καὶ λεληθότως» ἔχει ὁ κῶδιξ λεληθῶς. Ὁ Ψευδηρωδιανὸς ἐν τῷ Φιλεταίρῳ σελ. 433 ἀποδοκιμάζει τὸ λεληθότως λέγων «Τὸ λεληθότως οὐ

γέγραπται· κρύφα οὖν χρή λέγειν». Παρ' οὐδενὶ τῶν δοκίμων εὐρέθη τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐπίρρημα.

Μεμελετηκότως. Πολυδ. Α', 157 «συγκεκροτημένως, μεμελετηκότως».

Μεμηνότως. Ἰώσηπ. Ἰουδ. Ἀρχ. ΙΖ', ζ', 3 «ἡττητο δὲ τῆς ἀνθρώπου μεμηνότως». Ἀν. Βοισσ. Τόμ. Ε', σελ. 460 «τοῖς ὠμοτάτοις θηρίοις μεμηνότως διήρπασται».

Μεμυκότως. Φώτ. Λεξ. σελ. 281,21 «Οἱ δὲ ἀνέγνωσαν μουσικαρφί, ὥς ἀκονιτί· τὸ μεμυκότως καὶ ξηρῶς, μὴ ἐκ φανεροῦ γελαῖν.» Πρβ. καὶ Ἡσύχ. λ. μουσικαρφί.

Νενηφότως. Θωμ. Μάγ. σελ. 245,8 «Νενηφότως καὶ ἐγρηγορότως, οὐκ ἐγρηγόρως». Πρβ. καὶ Ἀν. Βοισσ. Τόμ. Ε', σελ. 456.

Πεποιθότως. Δί. Χρυσόστ. Τόμ. Α', σελ. 383 «ἐκεῖνος μάλιστα ἐναργῶς καὶ πεποιθότως ἐν τοῖς ἔπεσιν εἰρηκεν» (Πρβ. Γήλιον Δί. Χρυσ. Ὁλυμπ. σελ. 64). Ζαχαρ. ΙΔ', 11 «κατοικήσει Ἱερουσαλήμ πεποιθότως». Ὀριγ. Τόμ. ΙΑ', σελ. 437 «τῷ δικαιοπραγοῦντι δὲ πεποιθότως ἔστιν ἐλπίζειν». Ἑρμογ. Ῥητ. Οὐαλζ. Τόμ. Γ', σελ. 385,6 «διὰ τὸ μὴ πεποιθότως μηδὲ ἀληθινῶς προφέρεσθαι τὸν λόγον». Πρβ. καὶ Βασίλ. Τόμ. Α', σελ. 128, δ'.

Περιγεγονότως. Ἰδε Θησ. Στεφ. Τόμ. ς', σελ. 800.

Πεφροντικότως. Βασίλ. Τόμ. Β', σελ. 578, δ' «οὐκ ἀδοκιμάστως δὲ ἀλλὰ πεφροντικότως».

Πεφυκότως. Ἀριστοτ. Ῥητ. Γ', 2 «διὸ δεῖ λανθάνειν ποιῶντας καὶ μὴ δοκεῖν λέγειν πεπλασμένως ἀλλὰ πεφυκότως».

Προσπεφυκότως. Ἡσύχ. «Ἀπρίξ: προσπεφυκότως». Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 132,53 «Ἀπρίξ: — ἀσφαλῶς, προσπεφυκότως, κατόχως». Σχολ. Σοφ. Τόμ. Β', σελ. 206,23 «ἀσφαλῶς, προσπεφυκότως». Πρβ. καὶ Τούπιον E m e n d a t. Τόμ. Γ', σελ. 224.

Σεσηρότως. Πολυδ. Γ', 134 «πανούργως, σεσηρότως» Πρβ. καὶ Ἀν. Βοισσ. Τόμ. Ε', σελ. 455.

Συμβεβηκότως. Νικόμ. Γερασ. Ἀριθμ. Εἰσ. σελ. 3 «συμβεβηκότως δὲ μετέχει καὶ παραπολαύει τῶν περὶ τὸ ὑποκείμενον σῶμα παθῶν· τῶν δὲ τοιούτων ἐξαιρέτως ἐπιστήμη ἐστὶν ἡ σοφία, συμβεβηκότως δὲ καὶ τῶν μετεχόντων αὐτῶν».

(Συμπροεληλυθότως. Ἰδε Συναγ. Κουμαν. σελ. 322).

Συνεστηκότως. Ἰδε καθεστηκότως.

Συνηκολουθηκότως. Χρύσιππ. παρὰ Γαλην. Τόμ. Ε', σελ. 352 «διὰ δὲ τὴν κατάποσιν συνηκολουθηκότως λέγεται καὶ εἰς τὴν κοιλίαν ἀποτίθεσθαι αὐτά».

Τεθαρρηκότως. Πολλάκις ἅπαντ' αὐτὸ ἐπίρρημα τοῦτο παρὰ τῷ Ὁριγένει, οἷον Τόμ. Α', σελ. 41. Τόμ. Γ', σελ. 62 καὶ 399. Τόμ. Δ', σελ. 37. Τόμ. ΙΕ', σελ. 309. Τόμ. ΙΗ', σελ. 173 (Τόμ. ΚΕ', σελ. 111). Τόμ. Κ', σελ. 175. Πρβ. καὶ Ηλούτ. Ῥωμ. 12 καὶ Ἀγῆσ. 28 καὶ Κατ. 27 καὶ Διόδ. Σικελ. Β', 19,3 καὶ ΙΑ', 36,3 καὶ Λουκιαν. 4 καὶ Διοσκορ. Τόμ. Β', σελ. 66 καὶ Γαλην. Τόμ. ΙΘ', σελ. 192 καὶ Ὁρειβ. Τόμ. Β', σελ. 337. Εὐρέθη δὲ καὶ ἐν τῷ περὶ Εὐσεβείας τοῦ Φιλοδήμου «ὥστ' ἔγωγε καὶ τεθαρρηκότως εἶπαιμι τούτους Διαγόρου μᾶλλον πλημμελεῖν». Ὁ Πολύβιος λέγει οὐ μόνον «ῥαδίως ἐχρήσατα τῇ πολιτορχίᾳ καὶ τεθαρρηκότως» καὶ «ἤδη τεθαρρηκότως προσέκειντο τοῖς Καπυανοῖς» (σελ. 114,27 καὶ σελ. 674,23) ἀλλὰ καὶ «ῥαθύμως καὶ κατατεθαρρηκότως ἀναστρεφόμενον» καὶ «ἐξάραντες παντὶ τῷ στρατεύματι κατατεθαρρηκότως ὥρμησαν» (σελ. 101,4 καὶ σελ. 129,30. Πρβ. καὶ σελ. 270,15). Φέρεται δὲ τὸ σύνθετον κατατεθαρρηκότως καὶ παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ Ἀντων. 27 «ἀνειμένως ἤδη καὶ κατατεθαρρηκότως».

Τετολμηκότως. Πολύβ. σελ. 28, 12 «ἐνέβαλον οἱ πρῶτοι πλείοντες τετολμηκότως» καὶ σελ. 668,15 «ἔμενε δ' ἐν τῇ παρεμβολῇ τετολμηκότως» καὶ σελ. 961,27 «διεμάχοντο τοῖς πολεμίοις οὕτω τετολμηκότως» καὶ σελ.

965,33 «ἐπιχείμενοι θρασέως καὶ τετολμηκότως». Ἐγράψε δ' ὁ Δινδόρφιος καὶ παρὰ Διοδώρῳ τῷ Σικελιώτῃ βιβλ. ΙΓ', 79,1 «ταῖς πρῶραις ἐπέβαινον τετολμηκότως» ἀντὶ τοῦ τετολμηκότ' ΕΣ.

Ἵπεραναβεβηκότως. Ἴδε Θησ. Στεφ. Τόμ. Η', σελ. 169, α'.

Ἵποβεβηκότως. Ὁκελλ. Λευκ. π. Πάντ. Φύσ. Α', 14 (Ἀποσπ. Φίλος. Τόμ. Α', σελ. 393 Μουλλ.) «οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μᾶλλον ὑποβεβηκότως τὸν καθόλου ὅρον τῆς φύσεως ἀμείβουσιν». Σιμπλίκ. Ὑπόμν. εἰς Ἀριστοτ. Τόμ. ΙΑ', σελ. 11,11 «ὅτι μὴ ἀπροσδιορίστως καὶ ἀπλῶς ἐστὶν ἐνδελέχεια ἀλλ' ὑποβεβηκότως».

Ἵποπεπτωκότως. Πολυδ. Δ', 51 «ταπεινῶς, ὑποπεπτωκότως».

Ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου εἶνε κατακεχωρισμένον καὶ τὸ ἐπίρρημα ἀνεωγότως ἐκ γλωσσαρίου (Τόμ. Α', β', σελ. 733, δ'). Φέρεται δ' ἐν αὐτῷ καὶ τὸ ἀπεγνωκότως, ἀπεγνωκότως ἔχειν, ἀλλὰ δὲν μνημονεύεται ὁ συγγραφεύς, ἐξ οὗ ἐλήφθη.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Μαΐου 1883.

ΚΡΙΤΙΚΑ ΤΙΝΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΣΑΙΟΝ.

17: οὗτοι ἤκουσιν ἐφ' ἡμᾶς καὶ τοὺς φίλους παρακαλέσαντες καὶ «ρήτορας» προπαρασκευασάμενοι.

Ὁ Ναβῆρος ἐν τῇ νέᾳ σειρᾷ τῆς Μνημοσύνης (7. 5. σ. 386) μεταβάλλει τὸ «ρήτορας» εἰς «ρήτορα» λεγὼν ὅτι ad eam causam orandam non opus erat plus uno oratore. Ἡ γνώμη